

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 534/2016
21.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиле М.Н. из Г.М., чији је пуномоћник Д.Д., адвокат из Г.М., против туженог S. д.о.о. Б., чији је пуномоћник М.П., адвокат из Б., ради исплате отпремнине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1745/15 од 01.12.2015. године, у седници одржаној 21.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1745/15 од 01.12.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1745/15 од 01.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 121/14 од 01.06.2015. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужилци, на име мање исплаћене отпремнине, плати 140.910,00 динара са законском каматом почев од 01.07.2011. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 53.736,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1745/15 од 01.12.2015. године, жалба туженог је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизије сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе, разматрања правног питања од општег интереса и новог тумачења права (члан 404. ЗПП).

Поступак у овој правној ствари покренут је 28.05.2014. године, па се применом члана 506. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник

РС“ бр.72/11), у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14.

Применом члана 404. став 1. наведеног ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата разлике између отпремнине која је тужиљи исплаћена у висини са којом се тужиља сагласила стављањем свог потписа на писменој изјави од 20.06.2011. године и отпремнине припадајуће по Правилнику туженог, а судови су о овом праву тужиље одлучили правилном применом материјалног права, те у складу са правним схватањем Врховног касационог суда израженим у судским одлукама у предметима са истом чињенично-правном ситуацијом, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате мање исплаћене отпремнине поднета је 28.05.2014. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 140.910,00 динар, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе од 115,6663 динара за 1 евро, представља динарску противвредност од 1.218,25евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**